

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
 เมื่อวันที่ ๒๓ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๔๘
ตั้งสัจจะในพรรษา

มันอะไรมันเป็นบ้าหรือ กล้องอันนี้ฟาดเข้าป่าให้หน่อยนะ ก็ตะกิ้นถ่ายแล้วคน ๆ เดียวนี้ถ่าย ถ่ายแล้วเราก็มองไป แล้วคน ๆ เก่ามาถ่ายอีก มันเป็นบ้าหรือคน ๆ นั้นะ มันไม่รู้จักประมาณความพอเหมาะพอดี มันเป็นคนอะไรมาจากไหนนี้มาเข้าวัดเข้าวา วัดวา ท่านสอนว่ายังไง เอ้ ชอบกล ทั้งโลกเขามานั่งอยู่ด้วยกันเขาไม่มีอะไร เป็นบ้าคนเดียว หลุกหลิก ๆ ดูเขาบ้างซิ ลูกลี้ลูกลอนดูแล้วถ่ายรูปถ่ายแลบ ถ่ายไปหาอะไร อย่ามาทำอย่างนี้นะถ้าจะเป็นมนุษย์ต่อไปให้ฟังเสียงธรรมที่สอนเวลานี้ มันอะไรกัน ตะกิ้นก็ถ่ายแล้ว เราเห็นว่ามันผิดปรกติเราก็ดูเท่านั้นก่อน ก็นึกว่าจะรู้ตัวแล้ว มีหนามาเอาอีกคน ๆ เก่า ก็ย่ำเสียบ้างซิ ถ้ายังไม่รู้ตัวอีกคราวนี้จะมอบให้จ่านรกไปเลย จะตัดสินอะไรก็ตัดแหละ เราหมดวาสนาแล้วเอาไว้มันอยู่ เราก็จะวางใจ นรกแตกนะ

มันเคยต่อนิสัย ปล่อยตัวตามความอยาก อะไร ๆ อยากอะไรปล่อยเรื่อยไปเลย ไม่ได้มีเหตุผลพิจารณาควรไม่ควร นี่สำคัญ โห ธรรมะพระพุทเจ้า คิดดูซิว่าทรงปรารภมาเป็นพระพุทเจ้ามา สร้างโพธิญาณ โพธิสัตว์ ๆ สัตว์ที่จะตรัสรู้ข้างหน้า ความหมาย จะเป็นพระพุทเจ้าข้างหน้า เรียกว่าโพธิสัตว์ ทรงปรารภมานานานสักเท่าไร เฉพาะพระพุทเจ้าของเราไม่นาน ๔ อสงไขย แสนมหากัป ที่จะเป็นพระพุทเจ้ามีอยู่ ๔ ประเภท

๑๖ อสงไขย แสนมหากัป นี่เป็นประเภทที่เยี่ยมที่สุด คำว่าเยี่ยมนี้หมายถึงสูงส่งในการแนะนำสั่งสอนสัตว์โลก รื้อชนสัตว์โลกได้มากกว่าบรรดาพระพุทเจ้าทั้งหลาย แต่ความรู้แจ้งแทงทะลุนั้นเหมือนกันหมด แต่อ่านาจาสนาเหมือนกับต้นไม้กิ่งก้านสาขาดอกใบแผ่กระจายไปหมด อย่างที่เขาเรียกว่าไทรงาม ๆ ต้นเดยวันนี้แผ่ไปได้เป็นกิโล ไทรทั้งหลายก็มีแต่ไม่เหมือนนั้น

ประเภทที่สอง ๘ อสงไขย แสนมหากัป ฟังชื่อนานใหม่ท่านทำความปรารภที่จะเป็นศาสดาสอนโลก รื้อชนสัตว์โลกให้หลุดพ้นจากความลุ่มจม ตายกองกัน มนุษย์ตายกองกันค้อยยังชั่ว ประเภทของเราคนเดียวมันไปตายกองอยู่ทุกภพทุกชาติทุกแห่งทุกหน ทุกประเภทของสัตว์ ใจดวงนี้นะ

พระพุทเจ้าของเรา ๔ อสงไขย แสนมหากัป จึงได้มาตรัสรู้ พอตระสรู้ผางขึ้นมา ฟังซิ ทรงท้อพระทัย ความรู้ของศาสดาเต็มสัดเต็มส่วนแล้วก็มามองดูสัตว์โลก เหมือนว่าจะดูไม่ได้ ทรงท้อพระทัย จะสอนไปทำไม ฟังซิธรรมเลิศขนาดไหน คือมันมีดี

อยู่หมดเลยสามแดนโลกธาตุ ประหนึ่งว่าจะไม่มีสาระอะไรแทรกอยู่ในนั้นเลย มันมีดไปหมดภูเขาลูกนี้ถ้าภูเขา มีดไปหมด หาสาระไม่ได้ ทรงท้อพระทัย มันจะมีดไปหมด เสียจริง ๆ เหยอ ทรงเล็งญาณดู ในภูเขาใหญ่ ๆ ภูเขาไตรภพ ดูสัตว์โลกผู้ใดที่จะพอนิสังปัจจัยมาต้องตายแห่งพระญาณของพระพุทธเจ้าบ้าง ก็เล็งญาณดู ก็มีแทรกอยู่ตรงนั้น ๆ ในภูเขามืดลูกนั้น นี่ละทรงท้อพระทัยที่จะสั่งสอนสัตว์โลก ไม่ท้อพระทัยยังงั้นอยู่เดี๋ยวนี้มันยังมาถ่ายรูปบ้าง ๆ อยู่นี้ ตัวเท่าหนูก็ได้ว่าเอาบ้างซิ ชี้หน้าไปเลย

มันสลดสังเวชนะ มันมีดอะไรนักหนา คนทั้งศาลาเขาไม่เป็น มาเป็นเราคนเดียว โดดเด่น ยืนให้เขาดูบ้างซิ ประกาศความซำความลามกของตัวเอง ไม่ดูหน้าดูหลังอะไรเลย ความคิดความคะนองติดสันดานมันมานี้มันจึงไม่รู้จักอาย ไม่รู้จักสูงจักต่ำ กาลเทศะไม่มี เกิดในท่ามกลางมนุษย์ที่เขามีขนบประเพณีประจำตัวในชาติของมนุษย์เรา นี่ก็คือความเคยชิน ความเคยชินมันหนา หนาเลยหนาเหมือนผ้าเท้าไปเลย เห็นใหม่ล่ะ เอาเสียบ้างซิ มันพอจะได้สติบ้างไหม หรือมันจะโยกเอาความเคยชินจากการแนะนำสั่งสอนนี้อีก เพิ่มเข้าไปอีกเหอ เอาไปพิจารณา

การสอนนี้ไม่ได้เป็นภัยต่อผู้ใดนะ สอนนี้เป็นคุณทั้งนั้น ๆ แล้วแต่ใครจะไป กอบโกยเอาทางไหนเอา ถ้าเป็นคุณก็เอาไปพิจารณา ธรรมะคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าไม่เคยเป็นภัยต่อผู้ใด สอนนี้ก็ไม่ได้เป็นภัย เห็นมันผาดโผนโจนทะยานมากนั้นก็เอาเสียบ้าง นั้น ความหมายว่าอย่างนั้น ถ้าธรรมดาก็ไม่ว่า มันก็พอ ๆ กัน นี่มันผาดโผน ออกมานัก ครั้งที่หนึ่งมองดู มันผิดปรกติแล้วนั้น นี้กว่าจะแล้วไปจะรู้ตัวแล้ว ปับเข้ามาอีกเป็นคน ๆ เก่าอีกก็ใส่เปรียงเท่านั้นซิ ถ้าครั้งที่สามนี้โลกแตกนะ

โอ้ ธรรมะพระพุทธเจ้านี้เราพูดจริง ๆ เราแทบเป็นแทบตายนะกว่าจะมาสอนโลกนี้ พระพุทธเจ้าสลบ ๓ หน เราไม่เคยสลบแต่แทบเป็นแทบตาย ฉียดความสลบเรื่อยมา งานในโลกอันนี้ไม่มีงานใดที่จะหนักหนายิ่งกว่างานฆ่ากิเลสนะ นี่แหลมเอาเป็นเอาตายจริง ๆ เราไม่ลืม เป็นอยู่ ๙ ปี ที่ว่าเต็มเหนี่ยวนี้ ๙ ปีเต็ม อันนี้เรียกว่านักมวยเข้าวงใน เหมือนว่าไม่ให้ น้ำกันเลย ชัดกันตลอดเลย กิเลสมันขนาดนั้น เอาเป็นตายพืดกัน ๆ

ตัวเท่าหนูนี้ละ ความคิดความอ่านตามความรู้สึกธรรมดาก็เราเหมือนท่าน ท่านเหมือนเราธรรมดา พอมันจ้ำจี้จ้านี้มันก็เป็นแบบเดียวกัน อ้าว แล้วมันจะไปสอนใครได้เป็นอย่างนี้แล้ว ถึงขนาดนี้สอนใครได้ นั้นเห็นใหม่ล่ะ ไม่ได้ยกตนนะ มันเป็นขึ้นมา โหย จะไปสอนใครได้ ลงถึงขนาดนี้แล้ว ธรรมชาตินี้เหมือนว่าสุดวิสัยของโลกที่จะรู้ได้เห็นได้ สอนไปทำไม ไปสอนที่ไหนว่าที่ไหนเขาจะหาว่าเราเป็นบ้าไป อย่างที่พูดอยู่มันมันก็จะว่าเราเป็นบ้าก็มี เข้าใจใหม่ล่ะ พุดไปที่ไหนเขาจะหาว่าบ้า แล้วพุดไปหาอะไร อยู่ไป

กินไปพอถึงวันแล้วก็ไปเสียเท่านั้นละ ทอดธุระ ทอดอาลัยตายอยาก คือประหนึ่งว่าเกินกว่าที่จะสอนได้ พุดง่าย ๆ มันมีดแปดทิศแปดด้าน

ฟังซิหัวใจเวลามันเปิดออกมาเป็นอย่างนั้น พุดให้ฟังชัดเจน ท้อใจ จนจะลงทอดอาลัยตายอยากแล้ว อยู่ไปกินไปพอถึงวันเท่านั้น อยู่ไปกินไปก็อยู่ในป่าในเขาเท่านั้นเองไม่ออกมาละ พอถึงวันเวลาก็ไปเสียเท่านั้น ดีกว่าที่จะมาให้เขาโจมตีว่าเป็นบ้าเทศน์ออกมาคำไหนเขาก็จะว่าเป็นบ้าไปหมดนั่นแหละ เหมือนว่าจะทอดอาลัยตายอยาก ที่นี้ธรรมอันหนึ่งผุดขึ้นมาอย่างเน้นหนักเลยทีเดียว กระตุกเลยทีเดียว อ้าว ถ้าว่าธรรมอันนี้สุดวิสัยของโลกมนุษย์เราที่จะรู้ได้เห็นได้แล้ว เราเป็นเทวดามาจากไหนถึงรู้ได้เห็นได้ นั้นเห็นไหมล่ะ ธรรมนี้ขึ้นมากกระตุกเลย รู้ได้เพราะเหตุใด

คำว่าเหตุใดนี้เป็นสายทางแล้วนะ เหตุใดคือสายทางเข้ามาถึงที่นี่ มาตามสายทาง สายทางนี่คืออะไร คือบุญคือกุศลที่สร้างมามากน้อย รวมตัว ๆ หนุนเข้ามา ๆ เราสร้างบุญกุศลด้วยวิธีการใดก็ตาม เป็นสายทางหนุนเข้ามาทั้งนั้น ๆ เพราะเหตุใดเท่านั้น มันวิ่งถึงกันเลย ที่นี้ก็ยอม ทั้ง ๆ ที่ว่าจะทอดอาลัยตายอยาก พอว่ารู้ได้เพราะเหตุใด ที่แรกก็ขึ้นว่า เราเป็นมนุษย์หรือเป็นเทวดามาจากไหนถึงรู้ได้เห็นได้ รู้ได้เพราะเหตุใด พอว่าเพราะเหตุใดมันก็วิ่งมาตามสายทางแห่งบารมีที่สร้างมา ๆ ไม่สร้างมาไม่ได้อันนี้ อยู่เฉย ๆ จะไปได้แบบนี้ไม่มีทาง ต้องมีสายทาง สายทางก็คือบุญกุศล สร้างบารมีมาด้วยการให้ทาน รักษาศีล เจริญเมตตาภาวนาภพใดชาติใดก็ตาม สร้างมาเรื่อย หนุนมาเรื่อย ๆ ก็มาถึงเอง

พอว่ารู้ได้เพราะเหตุใด ยอมรับทันที อ้อ รู้ได้ นั้นเห็นไหมล่ะ ไม่ฝืนนะ แม้ไม่มากก็ได้ ใต้ยันไว้เลย นั่นละที่นี้จึงมีแก้ไข นี่ไม่ได้มาไม่ให้ท่านทั้งหลายฟังนะ เป็นในหัวใจจริง ๆ แต่ก่อนไม่เคยเป็นก็ธรรมดา ๆ บทเวลามันรู้ขึ้นมา ประหนึ่งว่าจะไม่มีใครรู้ได้เลยธรรมดาอันนี้ จึงทอดอาลัยตายอยาก จะว่ารู้ได้เพราะเหตุใด ใครก็ตามมีนิสัยวาสนาด้วยกันทั้งหญิงทั้งชายประมาทกันไม่ได้ ท่านจึงไม่ให้ประมาทกันและกัน นิสัยวาสนามีอยู่ด้วยกัน ถึงวาระทุกข์ทุกข์เสียก่อน กรรมเป็นวาระ ๆ ที่จะตกทุกข์ตกหนักก็ตกไปเสียก่อน ๆ พอพื่อนี้ก็ติดขึ้น ๆ เป็นวาระของกรรม

พอว่ารู้ได้เพราะเหตุใดเท่านั้นมันก็วิ่งเลย อ้อ มันมีนิสัยวาสนาด้วยกันคนเราต่างคนต่างบิณฑบาตบิณฑบาต ผู้ใกล้ผู้ไกล เข้ามาเรื่อย ๆ ด้วยการสร้างบารมีคุณงามความดีทั้งหลายมา จึงรู้ได้ ไม่มากก็ได้ คำว่าได้นี้ยันเลยที่นี้ ยอมรับ จากนั้นถึงได้สอนมาจนกระทั่งปัจจุบันนี้ ก็ไม่ได้นึกได้คิดว่าเราจะได้อสอนคนทั่วโลกเลย ทั่วประเทศไทยยังไม่แล้วยังทั่วโลกอีก ออกทางวิทยุ ออกทางอินเทอร์เน็ตอะไรก็แล้วแต่ ไม่คิดไม่คาดว่าจะออกมันก็ออกของมัน นี่ละที่ว่ารู้ได้ ๆ ยังมีผู้มีอุปนิสัยปัจจัยอยู่ที่ไหน ๆ รับฟังธรรมนี้

ติดใจพอใจ อย่างเมื่อนอกเมื่อนา คนไทยเราไปอยู่เมื่อนอกแล้วเอาธรรมนี้เป็นเครื่องล่อใจ นั้นเห็นใหม่ละ ก็เป็นอย่างนั้นละ

เรื่องธรรมเป็นของเล็กน้อยเมื่อไร จึงว่าดูอะไรดูไม่ได้เลย มันเลยเถิด คือเลยโลกสมมุติไปเสียทั้งมวล แล้วดูอะไรดูไม่ได้เลย ทั้ง ๆ ที่แต่ก่อนก็ไม่เคยคิด เวลามันจำขึ้นมา มันรู้มันเห็นเสียเต็มหัวใจ ไม่ต้องหาใครมาเป็นสักขีพยาน พอมันจำขึ้นมา มันรู้เต็มหัวใจ ทุกอย่าง ๆ สมบูรณ์แบบอยู่ในนี้หมด ไม่ต้องหาใครมาเป็นสักขีพยานว่าแน่แล้ว ๆ ถูกแล้ว ๆ หรือไม่ถูก มาคัดค้านต้านทานกันอย่างนี้ไม่มี เป็นที่แน่ใจ ๆ จึงได้สอน

เรื่องการปฏิบัติกว่าจะได้รู้ได้เห็นอย่างนี้ก็พูดแล้ว แทบเป็นแทบตาย เรียกว่ารอดตายมาจึงได้มาสอนโลก ขอให้พากันตั้งใจนะ ที่เป็นบ้าถ่ายภาพอยู่นั้นก็ให้ไปคิดใหม่ นะ ถ้าเป็นอย่างนี้อีกจริงจัง ๆ นะ จมลงนรก การสอนนี้ไม่ได้ลากลงนรกนะ ลากขึ้นสู่ความดีงาม ให้รู้เนื้อรู้ตัว ให้เอาไปคิดนะ อย่างมาว่าหลงตาบวนี้ดู แล้วก็โกยเอาความทุกข์เผาเข้าไปอีก คำพูดคำจาภิรยาอาการทุกอย่างของเราเราพูดตรง ๆ ไม่มีภัยต่อโลก จะเป็นภิรยาใดแสดงออกมาเป็นธรรมทั้งนั้น ๆ ออกมาจากธรรมล้วน ๆ เพราะฉะนั้นการแนะนำสั่งสอนจึงพูดได้ทุกแบบฉบับที่เป็นธรรม เป็นธรรมทั้งนั้นออกมา

ผู้มาปฏิบัติควรพิจารณาบ้างนะ อย่าสักแต่มาเฉย ๆ เพ่น ๆ ฟ่าน ๆ อย่างกลางวิากลางวัน ต้องได้เขียนประกาศติดไว้หน้าวัด มันไม่ฟังเสียงอะไร เพ่น ๆ ฟ่าน ๆ ออกมาเที่ยวเตร็ดเตร่เร็วร้อน เห็นเขามากก็มา อยากมากก็มาไม่ได้หน้าได้หลัง เขียนประกาศติดไว้มันรู้ตัวแล้วยังก็ไม่รู้นะ ที่นี้เป็นวัดก็บอกแล้วนั้น เป็นสถานที่ภาวนาเพื่อความสงบใจ ไม่มีธุระจำเป็นไม่ควรเข้ามาเที่ยวเพ่นฟ่าน บอกไว้แล้วนี่เราจำได้นะ เราเป็นผู้สั่งให้ไปติดไว้ คำพูดก็อย่างนี้ด้วย พระก็เขียนคำพูดของเราไปติดไว้นั้น อย่างมาเพ่น ๆ ฟ่าน ๆ เวลาไหนก็ตามออกมามองดูเพ่น ๆ ฟ่าน ๆ ดูไม่ได้ สลดสังเวช กลางวิากลางวันออกมาไม่ได้นะ เต็มด้วยความเพ่น ๆ ฟ่าน ๆ ไม่ได้หน้าได้หลัง มันอะไรกัน มันน่าสลดสังเวชนะ

ผู้หาผลประโยชน์หาจริงยอมรับ แต่ผู้ที่โลเลโลกเลกหาที่ยึดที่เกาะไม่ได้ตามประสีประสา เหมือนไส้เดือนคืบคลานไปตามทางแบบนั้นแหละ อันนี้มีมากไม่น้อยในร่างมนุษย์เรานี้ละ มันไม่รู้ภาษาอะไรเลยจิตใจมีอยู่ในนั้น เหมือนไส้เดือนมีใจอยู่ในนั้น ไส้เดือน บุ่งก็โอ เขามีใจอยู่เขาก็ไปตามประสาของเขา อันนี้จิตใจมนุษย์แท้ ๆ เป็นเหมือนสัตว์เหล่านั้น ไม่ควรจะให้เป็นอย่างนั้น ควรจะแนะนำตักเตือนตัวเองได้บ้าง ก็มีศาสนามีครูมีอาจารย์คอยแนะนำสั่งสอนอยู่ ควรจะได้คิดตัวอย่างอันดีงามไปปฏิบัติตัวเองให้เป็นความดีงามยิ่งขึ้น ก็ระดับชาติมนุษย์เราว่าเป็นชาติที่สูงกว่าสัตว์ทั้งหลาย อย่าให้เลวกว่าสัตว์ทั้งหลาย

นี่ก็เข้าพรรษาแล้วให้พากันตั้งอกตั้งใจปฏิบัติ ฟิตตัวเองนะอย่าปล่อยตัว คนเราไม่ได้ดีไม่ได้เลิศเลอเพราะการปล่อยตัว ดีเพราะการเข้มงวดกวดขัน เพราะการรักษาตัว ปฏิบัติต่อตัวเอง ทุกข์ยากลำบาก เมื่อเหตุผลพาก้าวเดินทางไหนที่ถูกต้องแล้วก้าวเลย เอ้า ทุกข์ก็ทุกข์ ลำบากก็ลำบาก ถือพระพุทธเจ้าเป็นตัวอย่าง พระพุทธเจ้าสละสามหนลำบากหรือไม่ลำบาก เสด็จออกทรงผนวชมีอะไรตามเสด็จ ก็มีมัจฉานุจะตัวเดียว กับนายฉันทน์อำมาตย์เท่านั้นไป เอาอะไรไปพิจารณาซิ เป็นพระเจ้าแผ่นดินเสด็จออกทรงผนวช ขโมยเสียด้วยนะ

ทุกเวล่ำเวลามีสนมชั้บกลุ่มบำรุงบำเรอตลอด ให้มีความเพลิดเพลิน พระองค์ก็ดูไม่หลงนะ เวลาสุดท้ายก็เฉื่อย ที่ว่าไปเยี่ยมพระนคร ก็ไปเจอเอาสมณะเข้า นอกนั้นก็เห็นกันมาแล้ว รู้กันมาแล้ว เป็นเพศที่สงบเย็น เพศนี้เพศอะไร เพศสมณะ นั่งภาวนาสงบเย็น เอ้อ เพศนี้ชอบกล นั้น สงบเย็น เพศเหล่านั้น เกิดก็ดี ๆ แดก ๆ แก่ เจ็บ ตาย มีแต่เพศที่น่าสลดสังเวชไปคนละด้านละทาง พอไปถึงเพศสมณะ นั้นเป็นเพศที่สรุปพระบารมีของพระองค์จะลงในจุดนั้น ไปเห็นนั้นแล้วก็มาเป็นอารมณ์อยู่ภายในพระทัยจะเสด็จออกบวช

วันที่จะเสด็จออกบวชวันนั้นก็พร้อม พวกนางสนมที่ชั้บกลุ่มบำรุงบำเรออยู่ในพระราชวังนั้น วันนั้นเหมือนป่าช้าผีดิบ หลับครอก ๆ แครก ๆ ทั้งเนื้อทั้งตัวเหมือนป่าช้าผีดิบ พระองค์เสด็จออกมาดู โอ้โฮ ทุกวันก็เป็นธรรมดา ๆ แต่วันนี้ทำไมถึงเป็นอย่างนี้ กลายเป็นป่าช้าผีดิบไปหมด ทั้งเนื้อทั้งตัว หลับครอก ๆ แครก ๆ หาคความน่าดูไม่ได้เลย เข้าไปแล้วเตรียมจะเสด็จออกทรงผนวช ทรงเป็นห้วงพระราชกุล เป็นห้วงพระนางพิมพานั้นแหละ แต่ภาษาของโลกเขาเขียนไว้อย่างนั้น ว่าทรงเป็นห้วงพระราชกุล ตามหลักความจริงก็ทรงเป็นห้วงทั้งสองพระองค์ เป็นห้วงพระนางพิมพาที่เป็นแม่ เป็นห้วงพระราชกุลที่เป็นลูก

ในตำราว่าจะเข้าไปชมพระราชกุลวาระสุดท้ายจะเสด็จออกทรงผนวช ก็ไปเจอแม่กับลูกอยู่ด้วยกัน เดี่ยวแม่จะกอดคอเลยจะออกไม่ได้ สุดท้ายก็ตัดสินพระทัยไม่เข้าไป ไม่ไปหาแม่हाลูก ไปเลยออกทรงผนวช เห็นไหมล่ะ นั้นละวันเสด็จออกทรงผนวช ๖ ปี ตรัสรู้ธรรมแล้วกลับมา พระราชกุลก็โตแล้ว ๖ ปี ๗ ปีน่ารักมากแล้ว นั้นละท่านเสด็จออกทรงผนวช ตัดความอาลัยตายอยากทั้งหมดในพระราชวังแล้วยังไม่แล้ว ไพร่ฟ้าประชาชนทั้งหลายทั่วแผ่นดินที่พระองค์ทรงครอบครองอยู่ออกหมดโดยสิ้นเชิง หนีเข้าป่า เห็นไหมล่ะ

ป่าเป็นป่าเช่นไร ป่าตัดสันดาน พระองค์ก็ไปตัดสันดานพระองค์อยู่นั้น อาหารการบริโภคของกษัตริย์ กลายเป็นอาหารหวานคาวของนักโทษในเรือนจำไปหมดแล้ว

อยู่อะไรอยู่ไป บิณฑบาตก็ไปขอทานกับเขาที่ประเพณีเขาให้ทาน ไปมาเสวยที่แรกจะเสวยไม่ลง ดูของในพระราชวังกับของที่ได้มาจากความขอทานมันดูกันไม่ได้เลย พระองค์ก็ทรงนำมาสั่งสอนพระองค์เอง สิ่งเหล่านี้ว่าเป็นของไม่น่าดู ๆ ในไส้ในพุงในตัวของเราเป็นของน่าดูที่ไหน มันวิเศษวิโสมาจากไหน มันก็พอ ๆ กัน นั่นท่านเอามาเทียบแล้วก็เสวยได้เรื่อยมา นี่ละคือตัดสันดานพระองค์ตลอดตั้งแต่วันเสด็จออกทรงผนวช

จนกระทั่งได้ตรัสรู้ธรรมขึ้นมา อยู่ในที่ตัดสันดานทั้งนั้น กิเลสถูกตัดสันดานเมื่ออยู่ที่นั่น โลกทั้งหลายเขาจะว่าพระองค์ไปตัดสันดานพระองค์ ตัดสันดานกิเลสต้องทุกข์บ้าง กิเลสอยู่กับคน คนก็ต้องทุกข์บ้างเป็นธรรมดา จนได้ตรัสรู้ธรรมขึ้นมาในป่าอะไร ดงพาราณสี มันดูมานานแล้วมันก็ลึมนะ ใครอย่ามาถือสิทธิ์ถือสาว่าผิดไปเมื่อนั้นเมื่อนี้ เราลืมนานาน ตรัสรู้ธรรมขึ้นมาจึงได้มาสอนโลก เวลาสอนโลกก็อีกแหละ มองดูโลกมันก็จะดูไม่ได้ มันมีดมืดปิดตาไปหมดเลย พระองค์ก็ทรงสั่งสอนเรื่อยมา

ถึงขนาดท้าวมหาพรหมมาทูลอาราธนาว่า พุทธเจ้า จ โลกาธิปติ สหมปติ นี้ก็คือท้าวมหาพรหมมาทูลอาราธนาพระพุทธเจ้า ว่าพระองค์จะทรงทอดพระทัยจะไม่สั่งสอนสัตว์ ว่าสัตว์ในโลกนี้ผู้มีมลทินเบาบางยังมีอยู่มาก ขอพระองค์ได้เมตตาสั่งสอนสัตว์โลกอย่าปล่อยวางไปเสียทีเดียว ความจริงพระองค์ทรงเล็งญาณทราบยิ่งกว่ามหาพรหมเป็นไหน ๆ แต่นี้เป็นมหาพรหมมาเป็นพยานพระองค์อีกทีหนึ่ง ก็ทรงสั่งสอนสัตว์โลกเรื่อยมา แทบเป็นแทบตายการสั่งสอนสัตว์โลก แต่ไม่อยู่นานนะได้ ๔๕ ปี ก็ปรินิพพานไป

ในระยะ ๔๕ ปีเป็นศาสดาสอนโลกเต็มเม็ดเต็มหน่วย พอถึงนั้นแล้วก็ก้าวเข้าสู่นิพพาน ประทานพระโอวาทไว้ซึ่งเป็นทางเดินให้พวกสัตว์โลกทั้งหลายได้พากันก้าวเดิน คือศาสนธรรม สอนไว้เพื่อเป็นทางก้าวเดินได้ ๕,๐๐๐ ปี คำว่า ๕,๐๐๐ ปีนี้ทรงเล็งญาณได้ทราบไว้ทั่วถึงแล้ว คนเราจะมีศีลมีธรรมเรื่อย ๆ มานี้จนกระทั่งถึง ๕,๐๐๐ ปี คำว่าบาปว่าบุญอะไรไม่มีในใจ เรื่องกิเลสตัณหาพอกพูนเต็มหัวใจด้วยกันทั้งนั้น หมดนั้นแล้วศาสนาก็สอนไม่เป็นประโยชน์แล้ว ศาสนาจึงหมดใน ๕,๐๐๐ ปี

นี่เพียง ๒,๕๐๐ ปีมันก็เป็นแล้วนี่เห็นไหม ๒,๕๐๐ กิ่งศาสนานะ เวลานี้หัวใจประชาชนเป็นของเล่นเมื่อไร มันติดมันดินตามกิเลสตัณหามากต่อมาก แทบจะไม่มีศาสนาติดเนื้อติดตัวของมนุษย์ชาวพุทธเราบ้างเลย มันหนักเข้าไปทุกวัน ๆ อันนี้ทีวีรุนแรงมากขึ้นทุกวัน ส่วนอรรถส่วนธรรมที่จะกระจายออกไปเป็นน้ำดับไฟเพื่อความสงบของใจที่เต็มไปด้วย ราคะคุณา โทสะคุณา โมหะคุณา ไฟคือราคะ โทสะ โมหะเผาไหม้ นี้จะได้น้ำดับไฟนี้มีน้อยมาก ๆ แล้วไม่สนใจจะนำมาดับนะ แล้วก็นับวันรุนแรงขึ้นโดยลำดับ นี่ละศาสนาเวลานี้เห็นไหมละ เมืองไทยเราเป็นเมืองพุทธ ไปที่ไหนมีแต่วัด

วาเต็มบ้านเต็มเมือง ไม่ว่าจะบ้านนอกในเมือง ในป่าในเขาก็มียัดมีวา แล้ววัดวาก็สักแต่ว่า เป็นวัดเป็นวาไปเสียมากต่อมากแล้ว วัดที่ดีเป็นสิริมงคลแก่พระองค์เองแก่วัดเอง แก่ประชาชนผู้เข้าไปเกี่ยวข้อง รู้สึกจะมีน้อยมากเข้าทุกวัน ๆ แต่วัดที่มีแต่ชื่อกลายเป็นส้วม เป็นถ่านนะมีมากขึ้นทุกวัน

วัดเป็นส้วมเป็นถ่านเป็นยังงี้ ในวัดในวามีแต่เครื่องบำรุงบำเรอปรนปรีอของ กิเลสตัณหาทั้งนั้น ไม่มีเครื่องบำรุงส่งเสริมประดับศาสนธรรมให้สวยงาม พอจะให้นาม ว่าเป็นวัดบ้างเลย มีแต่เครื่องปรนปรีอเต็มวัดเต็มวา ก้าวเข้าไปในวัดนั้นมองดูซิ วัดดู เป็นเรื่องของกิเลสเต็มวัดเต็มวา ศาสนธรรมไม่ค่อยปรากฏ เอ้า มองเข้าไปที่ไหน หลูหราฟูฟัวเป็นเรื่องของกิเลสบำรุงปรนปรีอตัวเอง แล้วก็เข้าไปบำรุงปรนปรีอในวัดใน วา เพราะมันมัตคอปพระ กิเลสอยู่ในนั้น พระก็ต้องติดต้องค้นหาเรื่องอย่างนี้ละออกมา จึงเป็นเรื่องของกิเลสเกือบจะว่าล้วน ๆ ในวัดหนึ่ง ๆ กลายเป็นส้วมเป็นถ่านไปหมดแล้ว

ดูวัดดูวาหลูหราฟูฟัวสวยงาม ในสายตาของกิเลสว่าสวยงาม แหม วัดนี้สวยงาม มากโบสถ์หลังหนึ่งราคาเท่านี้ ศาลาหลังหนึ่งราคาเท่านี้ กุฏิหลังหนึ่งราคาเท่านี้ เครื่องประดับประดาตกแต่งลายคงลายครามราคาเท่าไร ๆ ไม่คำนึงเอามาประดับเต็ม วัดเต็มวา นี่คือส้วมคือถ่านของวัดตามสายตาของธรรม ผิดกัน สายตาของกิเลสเป็น อย่างที่เราเห็นนี้แหละ สวยงามน่าดู ๆ ไปหมด วัดไหนน่าดูไปด้วยเรื่องของกิเลส ไม่ได้ น่าดูไปด้วยเรื่องของธรรมนะ นี้เรียกว่าส้วมว่าถ่าน

เอ้าที่นี้พระเณรก็ปฏิบัติตนเหลวแหลกแหวกแนว ศีลธรรมมีอยู่ไม่คำนึง เหยียบ ย่ำศีลธรรมคือพระพุทธเจ้า เหยียบหัวพระพุทธเจ้าไป วินัยไม่ดูธรรมไม่ดู เหยียบหัว พระพุทธเจ้าด้วยการข้ามเกินหลักกรรมหลักวินัยไปเรื่อย ๆ ประพฤติตัวเป็นบุตรเป็น คุณแหละที่นี้ ในตัวหาศีลหาธรรมไม่มี ถ้าเรื่องกิเลสตัณหาเต็มตัว ๆ ด้วยกัน ก็เลย กลายเป็นพระเณรเป็นบุตรเป็นคุณไปเสีย วัดก็เป็นส้วมเป็นถ่าน มุตรคุณกับส้วมกับถ่าน ก็เข้ากันได้สนิทเลย เต็มวันมีมากขึ้นโดยลำดับนะ เอ้าไปดูเอาถ้าว่าเราหาเรื่อง

เรียนมาด้วยกันตำรับตำรามีมาเป็นแบบเป็นฉบับ อะไรขัดกับตำรับตำราทำลาย ศาสนาก็รู้ อะไรที่จะทำความเจริญให้ศาสนาก็รู้ นี่ละเป็นอย่างนี้ ไปที่ไหนศาสนาก็ว่า ศาสนา ในวัดตัวเองยังเป็นส้วมเป็นถ่านไปได้ แล้วนอกจากวัดไปแล้วจะไม่เป็นได้ยังงี้ ตั้งแต่วัดที่เป็นตัวอย่างของประชาชนมันยังกลายเป็นส้วมเป็นถ่าน ให้ประชาชนเห็น แล้วอืดหนาระอาใจ ผู้มีศีลมีธรรมไปดูไม่ได้นะ มันเป็นแล้วเดี๋ยวนี้ ไปดูถ้าว่าเราหา เรื่องอุตริ วัดไหนก็ตามไม่ตำหนิ วัดเขาวัดเรา อะไรไม่ดีว่าไม่ดีทั้งนั้นจึงเรียกว่าเป็น ธรรม เป็นอย่างนั้นแล้วเวลานี้ ที่ยังตั้งใจประพฤติปฏิบัติตัดแปลงแก้ไขกายวาจาใจของ ตน ให้ดิบให้ดีไปตามศีลตามธรรม สมนามของพระผู้บวชมาเพื่ออรรถเพื่อธรรม ไม่มี

นะเดี๋ยวนี๊ แทบไม่มีเราไม่ยากพูด มันจะลงถึงไม่มี มีบ้างก็เล็ก ๆ น้อย ๆ เพียงเท่านั้น นอกนั้นก็เลสกลืนตลอดเวลา ถ้าว่าสัตว์นั้นก็สิ้นเข้าไปยังเหลือแต่หางนิดหน่อย นอกนั้นก็มันกินหมดกิเลสกินหมด ยังเหลือแต่หางนิด ๆ หน่อย ๆ มันก็สิ้นยังไม่หมดยังเหลือหาง ๆ พวกเรานี้ยังเหลือหางนะกิเลสกลืนยังไม่หมด แล้วเป็นยังไงจะคลี่คลายตัวออกให้ได้รู้เนื้อรู้ตัวบ้างนะ ให้พิจารณา

นี่ละที่ว่าวัดเป็นส้วมเป็นถ่านเป็นอย่างไรเอง พระเป็นมุตรเป็นคุณก็ปฏิบัติตัวนอกรัตนนอกรอยจากศีลจากธรรม เอากิเลสเข้ามาเป็นเครื่องปรนปรีอเครื่องครอบครองหัวใจตัวเอง ก็เลยเป็นมุตรเป็นคุณไปหมด ศีลธรรมมีอยู่ไม่สนใจ สนใจแต่เรื่องกิเลส ตัดความสกปรกโสภณทั้งหมดนั้น แล้วจะเป็นพระไปได้ยังไง พระแปลว่าประเสริฐ มันประเสริฐด้วยอะไรดูซินะ นี่ละสอนให้ท่านทั้งหลายได้รู้ ย่นเข้ามาหาตัวเราทุกคน ๆ วัดของเราคือร่างกายของเรามันเหมือนส้วมเหมือนถ่าน การประพฤติตัวเหลวแหลกแหวกแนว ภายในคือใจมันก็เหลวแหลกแหวกแนว ใจเป็นมุตรเป็นคุณ ใจสกปรกโสภณ แสดงออกมาทางกายวาจาความประพฤติหน้าที่การงาน กลายเป็นส้วมเป็นถ่านเป็นมุตรเป็นคุณไปหมดในตัวของคนแต่ละคน ๆ

เอาไปพิจารณานะ วัดนอกวัดใน ดูเขาดูเรา ดูนี้ดูแบบธรรม สอนนี้ก็สอนแบบธรรม ไม่ได้ตำหนิติเตียนผู้หนึ่งผู้ใดว่าดีหรือไม่ดี เอาธรรมเข้าไปสอน ผู้ที่ยึดอรรถยึดธรรมก็เป็นคติเครื่องเตือนใจแก่ตนเรื่อยไป ถ้าผู้ไม่ได้หน้าได้หลังอะไรก็จะเลอะเทอะไปเรื่อย ๆ ให้พากันจำนะ วัดเราเป็นยังไง ดูวัดเจ้าของบ้างซิ จะไปหาดูวัดนั้นวัดนี้วัดไหน วัดเจ้าของเลอะ ๆ เทอะ ๆ ไม่ดู ความประพฤติหน้าที่การงานทุกสิ่งทุกอย่างอยู่กับร่างกายของเราที่แสดงออก กิริยาแสดงออก ที่นี้ตัวมุตรตัวคุณคือใจ ใจมันเลวมันบังคับกายวาจาใจให้ประพฤติแต่สิ่งเลวร้ายทั้งหลาย นี่เรียกว่าภายในใจนั้นเป็นมุตรเป็นคุณ ออกมาทางกายวาจาก็เป็นส้วมเป็นถ่านในตัวของเราด้วยกันทุกคน ให้เอาไปพินิจพิจารณา จะเกิดผลเกิดประโยชน์บ้าง ไม่อย่างนั้นจะตายทิ้งเปล่า ๆ ไม่เกิดประโยชน์อะไร

นี่จวนจะตาย ๆ เท่าไกรก็ยิ่งเน้นหนักทางธรรมะ กลัวจะไม่ได้ยินได้ฟัง ตายไปแล้ว ก็หาพระมา กุสลา ธมฺมา ไปอีกแบบหนึ่ง ผิดไปตลอดนะ หาพระมา กุสลา ธมฺมา พระนั้นก็มา กุสลา ธมฺมา กลัวยหอมกลัวยไช้อยู่ที่ไหนไปอย่างนั้น ใ้ผู้ที่ไปนิมนต์พระมา กุสลา พระท่านสวดกุสลามาคานี่ โอ้ย ไม่ฟังนะ ไม้คุยกัน ระบายความทุกข์ต่อกัน มาเต็มเลยสถานที่นั้น ไม่มีคำว่าอรรถว่าธรรม มีแต่ความทุกข์ที่มาระบายต่อกัน ตามโอกาสที่ได้มาพบเห็นกันนาน ๆ จะมีสักทีหนึ่ง มาแล้วก็มาคุยตั้งแต่เรื่องระบายความทุกข์ คนนั้นก็ทุกข์เต็มหัวใจ คนนี้ก็ทุกข์เต็มหัวใจ ออกมามีแต่เรื่องกองทุกข์ ไม่ทราบ

ว่าใครซื้อใครใครขายให้ใคร มันเต็มด้วยกันทุกคนขายไม่ออก เพราะเต็มหัวใจด้วยความทุกข์ความทรมานเต็มวัดเต็มวา ยิ่งกรุงเทพฯยิ่งแล้วนะ สนใจกับบรรดากับธรรมเมื่อไร ไปดูถ้าว่าหาว่าเราพูดผิดไป ไปดูเอา

หลวงตาไปเห็นแล้ว ถูกเขานิมนต์ไปเทศน์ นี่ละที่เห็นจังๆ เราบอกจะให้เราไปหาอะไรไปที่เช่นนั้น ก็รู้กันอยู่ทุกคน เราวังยังเขาก็ออกอันวิงวอนให้ไปเทศน์ในฐานะลูกศิษย์กับอาจารย์ เมื่อออกอันวิงวอนหลายครั้งหลายหน เราจำเป็นจำใจก็ไป ก็รู้แล้วเหตุการณ์มันเป็นยังไงก็ฝันไป เพื่อไปดูเหตุการณ์นี้ด้วย ไปก็อย่างว่าแหละ มาแล้วมาไม่มากคุยกัน เราก็ไปนั่งนั่น พระท่านกุสลาอะไร สวดอภิธงอภิธรรมอะไร กุสลา ธมฺมา มันไม่ได้ฟังนะ เฉย ไม่สนใจ ทางนั้นก็ กุสลา ธมฺมา หลับตา กุสลา ธมฺมา ไปเรื่อยพระก็ตี เรานั่งดูอยู่นี้ เอามันชัดๆ อย่างนี้ละ

จากนั้นเขานิมนต์เราขึ้นเทศน์ พอขึ้นเทศน์เบื้องต้นก็อย่างนั้นแหละ อย่างที่เขาเคยฟังนั่น แต่เทศน์อันนี้มันไม่เหมือนใครละซิ พอเทศน์ไปๆ สักเดี๋ยวก็นั่งละนะ ทางนี้ก็เปรี้ยงเลยเชียว ฟาดนี้ สุดท้ายที่นั่งมากๆ นั่นนะ ที่เป็นสถานที่ไม้น้ำลายเจียบหมดเลย ธรรมะนี้แผดอย่างแรงนะ เปรี้ยงๆ อย่างมีเหตุมีผล เลยเจียบหมด เทศน์หนเดียวเท่านั้นละเราก็มา จากนั้นไม่เคยไปเทศน์อีก นี่ละจำได้ชัดเจน เห็นด้วยตาของเรา มันสนใจกับบรรดากับธรรมเมื่อไร เข้าไปในสถานที่เช่นนั้นน่าจะไปปลงธรรมสังเวช เรื่องเป็นเรื่องตายทั้งเขาทั้งเรา มาพิจารณาเป็นอรรดเป็นธรรม กลับไปบ้านไปเรือนจะได้มีสติตั้ง ตั้งเนื้อตั้งตัวทำความดีงามและประพฤติตัวในทางที่ถูกที่ดี มันไม่สนใจนะ มันเป็นอย่างนั้นละ นี่เห็นประจักษ์ อะไรที่ได้เห็นแล้วมาพูดได้อย่างเต็มปาก

อย่างที่ว่าเราไปเทศน์นี้ เทศน์วัดไหนก็ไม่ต้องบอกละ วัดใหญ่ๆ อยู่ในกรุงเทพฯ เราไปเทศน์ เป็นอย่างนั้นละ มันเคยเป็นอย่างนั้นมาแล้ว เราขึ้นไปเทศน์ก็เป็นอย่างนั้นเหมือนกัน ก็ใส่เสียงเปรี้ยง เจียบหมดนะ คนมากๆ นี่เจียบหมดเลย ทีนี้เสียงธรรมก็แผดละออกอำนาจ เปรี้ยงๆ uly เขาคงจะเอาไปวิพากษ์วิจารณ์กัน หลวงตาตีบ้ำมาจากไหน ไม่ดูบ้านดูเมืองเขาหรือถึงเทศน์อย่างนี้ เขาก็อาจจะไปวิพากษ์วิจารณ์กัน ถ้าหากว่าเราตอบ ดูแล้วค่อยเทศน์ แน่ะ อย่าว่าดูบ้านดูเมือง ดูทั่วโลกค่อยเทศน์ จะมาว่าอะไรบ้านเมืองเท่านี้ ถ้าให้ตอบจะตอบอย่างนั้นเข้าใจไหม นี่เขาก็ไม่ได้มาว่าให้เราเราก็คงไม่ว่าอะไร เฉย ทุกท่านให้จำเอานะ วันนี้พูดเพียงเท่านี้ละ ให้เป็นคติเครื่องเตือนใจด้วยกัน ให้ตั้งหน้าตั้งตาปฏิบัติ

สามเดือนให้มีข้อเป็นหลักใจของตัวเอง มีตั้งสังจอธิษฐานจะเอาธรรมข้อใดๆ เพื่อเป็นธรรมประจำใจของเรา ในพรรษานี้เราจะทำยังไง เช่นไหว้พระสวดมนต์ วันหนึ่งจะไม่ให้ขาดเลย เอา ปักลงไป ภาวนาวันหนึ่งไม่ให้ขาด ๕ นาทีเอาให้ได้ ขาดนี้

เป็นไปได้ วันหนึ่งได้ทำบุญให้ทานไม่ได้มาก ได้ถวายทานพระภิกษุสงฆ์ด้วยก็เอา ให้ตั้งสัจจะไว้ ไม่อย่างนั้นกิเลสเอาไปกินหมด เศรษฐีกุฎุมพีก็ดี คนทุกซ์คนจนก็ดี ล้ำคัญอยู่ที่น้ำใจ ถ้าน้ำใจพาให้ดี เศรษฐีก็ดีเพิ่มขึ้นไป ถ้าน้ำใจไม่ดี คนทุกซ์คนจนก็จมลงเรื่อยไป ถ้าดีแล้วสูงส่งขึ้นไปด้วยกัน เอาละวันนี้เทศน์เพียงเท่านี้พอ

เอาให้เต็มเหนี่ยวในพรรษานี้ ให้ได้คำสัตย์คำจริงเป็นอรรถเป็นธรรมเข้าสู่ใจทุกคน ๆ อย่าเลื่อนลอยเฉย ๆ นะ คนหนึ่งให้ได้อันหนึ่ง ๆ เป็นประจำใจในสามเดือนนี้ให้ได้ทุกคน ใครจะคิดข้อไหนเป็นสาระสำคัญประจำใจ เป็นสัจจะความจริงใจ ให้ทำดั่งที่พูดนี้แล้ว ใครจะเอาอะไร เฉพาะอย่างยิ่งพวกเมาสุรา พวกเมาสุรา เอ้า ฟาดมันมันจะตายก็ให้ตาย ห้ามมานี่นะพวกเมาสุรายาเมาอะไรเหล่านี้ มันสะแตกสุรามากต่อมาก เวลาเข้าพรรษาห้ามไม่ให้กินเหล้า มันอดสุรามันจะตาย หรือมันตายแล้วให้ห้ามเข้ามาในวัดนี้ หลวงตาบัวจะ กุสลา ธมฺมา ลูกศิษย์เรานี้เก่งมากนา เข้าใจไหม สู้จนตาย อดสุราไม่กินสุรา อดสามเดือนตาย ให้ห้ามเข้ามาเลย มาวัดป่าบ้านตาด หลวงตาจะ กุสลา ธมฺมา ดีไม่ดีจะไปยืนจังก้าอยู่หน้าประตูวัด ต้อนรับลูกศิษย์คนนี้เขาสู้จนตายสู้สุรา เข้าใจไหม เอาละพอ

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz